FLORA.

№ 2.

Regensburg. 14. Januar. **1844.**

Inhalt: Hochstetter, nova genera plantarum Africae. Continuatio.

Nova genera plantarum Africae, proponit et describit Ch. F. Hochstetter. Continuatio.

(Cf. Flora 1841. I. p. 369. II. p. 657. — 1842. I. p. 225. — 1843. I. p. 69.)

Dombeyaceae.

Paulo-Wilhelmia (duci Württembergiae Frederico Paulo Wilhelmo dedicata, qui ex itinere anno 1840 in Egyptum et Nubiam facto plantam cum multis aliis plantis tropicis rarioribus et rarissimis exsiccatam retulit).

Character: Flores oppositifolii umbellatim congesti, involucro communi polyphyllo brevissimo cincti, involucello nullo; calyx pentaphyllus persistens, phyllis ita conniventibus (certe in statu defloratо), ut tres exteriores paullisper latiores duas interiores genitalia et fructum amplectentes includant; corolla nulla (nisi fugacissima); stamina viginti basi brevissime cohaerentia, filamentis membranaceis superne angustatis, antheris ovalibus introrsis bilocularibus erectis; ovarium sessile ovato-prismaticum, 3 — 5loculare, ovula in loculis plurima angulo centrali biseriatim inserta adscendentia, styli tres vel 4 — 5 breviusculi stigmatosi. Capsula 3 — 4 — 5locularis, loculicide 5valvis, loculis polyspermis; semina orbiculato-reniformia seriatim minute tuberculata.

Paulo-Wilhelmia triphylla Hochst.

Annua? (solummodo ramuli adsunt, qui herbacei). Caulis ramosus, rami subtriangulares, tomento stellato sicuti folia et calyces albido-incani; folia terna vel rarius quina, intermedio paulo majori,

Universitätsbibliothek Regensburg urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0019-6

omnibus breviter petiolatis, obovatis, obtusissimis, integerrimis, subundulatis, nervo dorsali et transversalibus subtus valde prominulis; stipulae nullae; flores oppositifolii subsessiles, 3 — 5 vel plures umbellatim aggregati, bracteis minutis margine membranaceis ciliatis circumvallati; calycis foliola ovato-lanceolata, acuta, mucronata, subquinquenervia, extus pilis minimis stellatis cano-tomentosa, tria exteriora paulo latiora, duo interiora margine membranacea.

In Nubiae arenosis lecta (vide supra).

Zanthoxyleae.

Aspidostigma (nomen derivatum ab ἀσπὶς scutum, ob stigma scutelliforme vel peltatum).

Character: Flores dioïci. Masc.: calyx cupuliformis brevis 4 — 5-dentatus, dentibus brevissimis nunc acutiusculis nunc obtusis, corolla pentapetala (rarissime tetrapetala), petala hypogyna obovato-spathulata calyce triplo longiora, aestivatione imbricata; stamina quinque petalis alterna et aequalia, filamenta antheris ovalibus bilocularibus introrsis longiora; ovarii rudimentum. Foem.: calyx maris, corolla tetrapetala, stamina 1 — 4 antheris effoetis; ovarium gynophoro cylindrico impositum subcompressum glabrum, uniloculare biovulatum, ovulis pendulis (suturae ventrali medio insertis), stigma magnum, hemisphaericum, peltatum, subsessile.

Syn.: Teclea *Del.* (vide infra).

Aspidostigma acuminatum Hochst. (in plantis exsicc. Un. it. anni 1842. ex itinere Schimperi abyssinico nr. 1293. — *Teclea nobilis Del.**) in Ann. d. sc. nat. 1843. Tom. XX. p. 90.).

---

*) Diese von Herrn Professor Delile am angemerkten Orte bekannt gemachte neue Gattung und Art ist offenbar die gleiche mit der von mir beschriebenen. Da aber der von Delile gegebene Gattungscharakter in einigen Stücken von meinen Beobachtungen abweicht, und die Art von ihm nur unvollständig beschrieben ist, so habe ich nicht für überflüssig gehalten, auch meine Beschreibung dem Druck zu übergeben. Zugleich darf ich bemerken, dass jedenfalls meine Benennung die Priorität für sich hat, weil die Direction des Reisevereins diese Pflanze mit gedruckter Etiquette, worauf nicht allein Name der neuen Gattung, mit Bezeichnung der Familie, sondern auch die wesentlichen Merkmale, wodurch sich die Gattung von Zanthoxylum unterscheidet, angegeben sind,

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0020-7

Arbor. Folia alterna, petiolata, trifoliata, glaberrima ut omnes caeterae partes; petiolus 1 — ½pollicaris supra canaliculatus, foliola lanceolata 4 — 6pollicaria, integerrima, apice et basi (basi in petiolum brevissimum proprium) acuminata, subcoriacea, pellucido-punctata, utrinque penninervia, nervo dorsali prominente, transversalibus copiosissimis tenuissimis parallelis, venis intercedentibus. Flores parvuli, in planta mascula paniculati (paniculis axillaribus 2 — 3pollicaribus, ramis brevibus indivisis spicatis), in foemina simpliciter spicati, spicis pollicaribus.

Habitat in vallibus profundis regionis montanae Wogera ad rivos, ubi Schimperus noster d. 17. Mart. 1840 florentem legit.

Umbelliferae.

Agrocharis (derivatio ab ἀγρος ager et χαρις amicitia vel amor, quoniam planta agros inhabitare amat).

Character: Calycis limbus 5dentatus, petala oblonga integra acuta, inflexa. Fructus a latere contractus, mericarpia dorso convexa jugis apteris, primariis quinque elevatis filiformibus dupla vel triplici setarum serie echinatis, lateralibus marginantibus, secundariis quatuor unifariam aculeatis, aculeis apice hamatis vel radiatis. Carpophorum bipartitum.

Ad Cumineas pertinet.

Agrocharis melanantha Hochst. (Daucus melananthus *Steud.* in plantis ex itinere abyssinico Schimperi exsiccatis Un. it. nr. 1145.)

Radix fusiformis, perpendicularis, longa, gracilis, annua Caules ex radice plerumque plures adscendentes digitales vel spithamaei, plus minus ramosi, hispiduli, foliorum vaginis membranaceis nervosis fere toti tecti; folia oblonga bipinnata, pinnulis lateralibus 2 — 4fidis, terminalibus 3 — 5fidis, lobis sublinearibus acutis, hispidulo-ciliatis; umbellae involucro polyphyllo praeditae longe petiolatae oppositifoliae simplices, radii brevissimi flosculos subaequantes, fructu vero et in-

---

schon zu Ende des Jahrs 1842 in der zweiten Lieferung der abyssinischen Pflanzen der Schimper'schen Reise ausgegeben hat, und auch an das Pariser Museum schon vor dem Monat August 1843 (nämlich schon im Juni) eine vollständige Sammlung dieser abyssinischen Pflanzen des Reisevereins durch mich eingesandt worden ist.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0021-3

volucellis lineari-lanceolatis hispido-ciliatis breviores, petala atropurpurea. Mericarpia fere Cumini figura, paulo minora, sed aculeis ut in Orlaya patentibus hamatis horrida.

In agris novalibus prope Enschedcap in provincia Simen sub finem Junii 1838 lecta.

A Dauco longe abest tam fructu, quam petalis, ut ex charactere generico supra dato patet, quam umbellae constructione, quae simplex aut ejusdem naturae ut in Lagoecia, scilicet ex umbellulis numerosis unifloris conflata.

Haplosciadium (ab ἁπλος simplex et σκιαδιον umbella).

Character: Calycis limbus 5dentatus, petala ovato-lanceolata, trinervia, inflexa, integra, acuta; stylopodium conicum stylis erecto-patulis. Fructus immaturus obconicus costatus. Scapi radicales umbella simplici, involucro polyphyllo.

Ad Hydrocotyleas videtur pertinere.

Haplosciadium abyssinicum Hochst. (in pll. exsiccatis ex itinere abyssinico Schimperi sub nr. 1138.)

Radix perennis fusiformis simplex vel rarius subramosa. Caulis nullus; folia radicalia sublinearia, digitum fere longa, semipollicem lata, bipinnatifida, glabra, pinnulis bi-trifidis (rarius 4—5fidis), lacinulis lineari-lanceolatis acuminatis, petiolo versus basin dilatato membranaceo nervoso; scapi numerosi, folia aequantes vel plerumque superantes adscendentes vel erecti, omnino nudi glabrique; umbella terminalis semipollicem vel ultra diametro metiens, simplex, multiradiata, radiis exterioribus longioribus; involucri foliola umbellam subaequantia linearia, integerrima, trinervia, acuta, glabra; calycis dentes et fructus immaturus glabri, petala, ut ex sicco videtur, alba.

In pratis montanis prope Enschedcap in montibus provinciae Simen lectum.

Gymnosciadium (a γυμνος nudus et σκιαδιον umbella, ob umbellas umbellulasque exinvolucratas).

Character: Calycis limbus obsoletus, petala ovato-lanceolata integra alba uninervia involuta. Fructus immaturus didymo-subglobosus costatus, stylopodio crasso, stylis longiusculis erecto-patentibus. Umbella composita pauciradiata et umbellulae parvae, involucro involucrisque destitutae.

Apio affine ad Ammineas videtur pertinere.

Gymnosciadium pimpinelloides Hochst. (in pll. exsiccatis

Universitätsbibliothek Regensburg urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0022-9

Un. itin. ex itinere abyssinico Schimperi sub nr. 1143. Apium pimpinelloides mscpt).

Radix perennis, saepe multiceps; herba subacaulis; folia longe petiolata, cum petiolo 3 — 5 pollices longa, simpliciter imparipinnata, infima unijuga, caetera bijuga, petiolo versus basin membranaceo dilatato 3 — 5nervi, foliolisque subrotundis obtuse crenatis pubescentibus, terminali plerumque cordato, lateralibus basi truncatis inaequalibus; umbellae pedunculus subradicalis 1 — 3pollicaris superne pubescens; radii primarii tres (rarissime 2 vel 4) dense pubescentes 1 — 2 pollices longi, subaequales, secundarii (umbellulae) 8 — 13 inaequales, exteriores 1 — $1^1/_2$ lineas longi, interiores breviores; involucri et involucellorum vestigium nullum; fructus immaturus glabrius culus vel pilis brevissimis hispidulus, forma supra descripta.

Diu haesitavi, num in Apio genere collocatum relinquere, an proprii generis facere praeferam. Fructu maturo deficiente res non liquet, sed umbella pedunculata triradiata typum alienum indicare videtur.

In regione superiori montis Bachit (provinciae Simen) loco Silke d. 23. Junio 1838 lectum.

Menispermaceae.

Chasmanthera (nomen derivatum a χασμα hiatus ob antherarum loculos denique hiatu lato apertos).

Character: Flores dioïci; masc.: calyx hexaphyllus biseriatus, foliolis tribus exterioribus brevioribus lineari-lanceolatis, foliolis interioribus majoribus unguiculatis lamina obovato-rotundata, petala sex concava rotundo-elliptica obtusissima, calyce interiore breviora, stamina sex monadelpha, antherae liberae extrorsae biloculares, loculis supra connectivum dorso connatis, ventre denique verticaliter late apertis. Foeminei: .....

Fructus drupa erecta solitaria; putamen altero latere pericarpio adnatum, altero membranae dissepimenti instar ab apice ad basin decurrenti affixum, quo fit, ut quasi duo loculi vacui juxta putamen existant.

Chasmanthera dependens Hochst. (in pll. exsiccatis Un. it. ex Schimperi itinere abyssinico nr. 654.)

Caulis volubilis, fruticosus? Rami teretes striati glabri vel juniores tomentosi longissimi ex arboribus dependentes; folia alterna longe petiolata, angulato-subrotunda, basi cordata (varietas occurrit foliis ovato-cordatis acutis), integerrima, 7 — 9nervia, utrinque to-

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0023-5

mentosa (in planta mascula florente diametro 2 — 3pollicari, in planta foemina fructifera 5 — 6pollicari); racemi axillares penduli filiformes hirsuto-pubescentes 2 — 5pollicares, saepe multo longiores (usque pedales), bracteis filiformibus hirsutis flores nunc solitarios nunc saepissime aggregatos inaequaliter pedicellatos superantibus; calycis foliola externa margine et dorso, interna superne tantum dorso hispidula, petala glaberrima; filamenta in columellam connata, superne libera antheris oblongis. Flores foemineos non vidi. Drupae ovato-ellipticae subacutae in pedicellis brevibus solitariae racemosim dispositae.

In valle ad fluvium Tacaze arbores scandit, sarmentis perpendicularibus ex iisdem dependet, saepe solum petens, ibique radicans iterum volubilis emergit. Planta florens mascula Junio 1840 lecta est.

Solanaceae.

Discopodium (a δισκος discus et ποδιον pedicellus — ob pedunculum apice in discum vel orbem expansum.)

Character: Calyx brevissimus membranaceus repando-quinquedentatus, pedicelli apice in discum explanati areolae orbiculari insertus; corolla hypogyna urceolato-campanulata extus nec non limbo quinquefido reflexo intus tomentosis; stamina quinque inclusa, filamenta brevia medio tubo inserta, laciniis corollae alterna, antherae biloculares introrsae, loculis sublinearibus parallelis apice cohaerentibus, longitudinaliter dehiscentibus; ovarium globosum biloculare vel incomplete quinqueloculare, loculis multiovulatis, ovulis compressis orbicularibus; stylus solitarius filiformis breviusculus, stigmate depresse-globoso spongioso terminatus. Fructus bacca polysperma. — Genus Atropae proximum.

Discopodium penninervium Hochst. (in pll. exsiccatis Un. itin. ex Schimperi itinere abyssinico nr. 917.).

Herba elata, frutici similis, valde ramosa, ramis ultimis bifidis, subteretibus vel angulosis glabris; folia alterna vel plerumque gemina, altero majori, longe petiolato, spithamaeo vel dodrantali, altero brevius petiolato minori subdigitali, omnia ovato-lanceolata vel ovalia, utrinque acuta, integerrima, penninervia, glabra; flores in axillis umbellatim aggregati, pedunculi alii 4 — 5 lineas longi alii breviores, calyx brevissimus, vix nisi margo membranaceus annularis quinquangulatus, corolla 2 — 3 lineas longa, albida vel flavescens (ut videtur) et tomentosa; baccae immaturae pisi magnitudine, glabrae.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0024-1

In montanis elatis praeruptis humidis prope Bahara in districtu Haramat regni Tigre d. 11. Dec. 1838 florens lectum.

Rubiaceae.

Ptychostigma (a „πτυξ" plica, propter stigmatis lobos plicis longitudinalibus eleganter ornatos).

Character: Calyx tubo obovato, cum ovario connato brevi, limbum brevissime quinquedentatum aequante; corolla supera, tubo brevissimo, fauce glabra, limbi laciniis quinque, ovali-oblongis, per aestivationem imbricatis; antherae quinque lineari-lanceolatae, basi sagittatae, laciniis alternae easdemque aequantes, ad faucem subsessiles. Ovarium inferum biloculare, loculis biovulatis; stylus brevis stigmatibus duobus oblongis conniventibus, extus longitudinaliter plicato-costatis, plicis seu costis membranaceis in stylum decurrentibus. Fructus bacca globosa umbonata, calycis vestigio coronata, bilocularis, seminibus in loculo singulo geminis ex apice dissepimenti pendulis; semina subtrigona, dorso convexa, testa coccinea mesenteriformiter plicata, caruncula planiuscula nigra.

Syn.: Galiniera *Del.* (vide infra).

Ptychostigma saxifragum Hochst. (Pouchetia? saxifraga *Hochst.* in plantis exsicc. ex itin. Schimperi abyssinico nr. 863. cum propositione in schedula anno 1842 typis impressa condendi novi generis „Ptychostigma" salutandi ob singularem stigmatis structuram. — Galiniera coffeoïdes *Del.**) in Ann. d. sc. nat. T. XX. Août 1843 pag. 92. et 93.).

Frutex vel arbusculum trunco gracili, ramis obtuse quadrangularibus glabris. Folia ovato-lanceolata utrinque acuminata, cum petiolo brevi 6 — 8 pollices longa, integerrima, glabra, penninervia, inter nervos transversales subtus prominulos venosa; stipula utrinque solitaria acuta petiolos jungens; florum cymae axillares breves, petiolo parum longiores, pedunculo brevi apice bibracteolato insidentes; flores parvuli calyce appresse hirtello, corolla glabra; baccae pisi

---

*) Es gilt hier ganz dasselbe, was in der Anmerkung zu meiner Gattung Aspidostigma (Teclea *Del.*) von mir gesagt wurde, wonach meiner Benennung der neuen Gattung die Priorität zukommt. Für ein ehrenvolles Andenken des Herrn Galinier wird Herr Professor Delile durch eine andere Gattung zu sorgen wissen.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0025-6

majoris magnitudine, colore olivaceo nitidulae glabrae (versus basin tamen puberulae), statu sicco valde corrugatae.

Nomen fruticis abyssinicum „Denkea sebber" i. e. saxum fragit, unde desumsi cognomen specificum.

Ad latus sylvaticum, opacum et humidum montis Aber prope Adeselam d. 9 Jan. 1840 planta tam florens quam fructifera lecta est.

Irideae.

Hymenostigma (ab ὑμήν membrana, propter membranam stigmatis dorso ad fissuram transversim insertam, qua nota differt a Vieusseuxia).

Character: Perigonium corollinum superum, hexaphyllum vel hexaphyllo-rotatum (tubo nullo vel subnullo), laciniis tribus exterioribus basi unguiculato-angustatis, lamina patente, interioribus minoribus erectis. Stamina tria, disco epigyno imposita, filamenta in tubum connata, antherae lineari-oblongae, basi fixae; ovarium inferum oblongo-cylindricum subtrigonum; stylus brevis, stigmata tria petaloideo-dilatata, biloba, dorso (latere antico) ad fissuram appendice membranaceo ornata (ut in Iride), staminibus opposita. Capsula coriacea, obtuse trigona, trilocularis, loculicide trivalvis; semina plurima horizontalia, compresso-plana, suborbicularia, marginata.

Genus inter Iridem et Vieusseuxiam intermedium, sed Vieusseuxiae propius quam Iridi, ut (si magis placet) subgeneris loco adscribi possit. Propter perigonium hexaphyllum et stamina monadelpha ex principiis, quae nunc valent, Iridi subscribi non potest.

Hymenostigma (*Vieusseuxia*) *Schimperi Hochst.* (Iris diversifolia *Steud.* in plantis exsiccatis Un. itin. ex Schimperi it. abyssinico nr. 1173.).

Rhizoma bulbosum, intus solidum, extus tunicis copiosis elongatis ferrugineis, extimis fibrosis, tunicatum; caulis basi vaginis tribus vel quatuor rubiginosis vestitus, unifolius, florens spithamaeus vel dodrantalis, plerumque biflorus; folium plus minus serotinum (rarius coaetaneum), adultum pedale vel longius, ensatum, lineare, tres lineas latum, rigidum, exarate nervosum; flores magnitudine Iridis gramineae L., longe pedunculati, pedunculi spathas lineari-lanceolatas acuminatissimas purpurascentes diphyllas vix superantes; perigonii phylla interiora apice integra, stigmatis lobi valde acuminati; semina disco rubiginosa et rugulosa, margine late membranacea pallidiora.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0026-2

Locis siccioribus prati montani prope Enschedcap provinciae Simen d. 21. Maji 1838 florens et fructifera lecta.

Hymenostigma (*Vieusseuxia*) *tridentatum Hochst.* (Iris diversifolia *Steud.* in pll. exsiccatis Un. itin. ex Schimperi it. abyssinico nr. 1296. — amicus Steudel a priori non distinxit).

Simillimum priori, sed vaginae pallidae (vix rubiginosae), folium omnino serotinum (adultum in caule emortuo prioris anni superstes $1^1/_2 - 2$ pedes longum, 4 — 5 lineas latum), perigonii phylla interiora apice tridentata, stamina altius connata, stigmatis lobi minus acuminati, subbidentati, capsulae paulo angustiores, seminibus minoribus minus rugulosis testaceis. Occurrit caule 1 — 4floro.

Radici vis purgativa inest.

In pratis montis Simenensis Bachit d. 22. Mart. 1840 lectum.

Acidanthera (ab ἀκίς „cuspis" propter antheras cuspidatas).

Character: Perigonium corollinum superum infundibuliforme tubo gracili longissimo, limbi subbilabiati sexpartiti laciniis inaequalibus erectis. Stamina tria, perigonii tubo superne inserta, erecta et exserta, filamenta distincta membranacea plana, antherae adnatae lineares, basi sagittatae, apice connectivo in acumen longum excurrente quasi rostratae. Ovarium inferum trigonum, triloculare; ovula plurima; stylus filiformis longissimus, stigmata tria lamellaria conduplicata, indivisa, margine fimbriata. Capsula . . . .

A Gladiolo et Babiana, quibus proximum genus nostrum, differt antheris et tubo perigonii longissimo, a Gladiolo praeterea stigmatibus conduplicatis.

Acidanthera bicolor Hochst. (in plantis exsiccatis Schimperi ex itinere abyssinico sine nro, nonnisi paucis exemplaribus missa).

Rhizoma bulboso-tuberosum, fibrillose tunicatum; caulis simplex $1^1/_2 - 2^1/_2$pedalis, ancipiti-subcompressus, basi vaginatus, deinde foliis ensatis lineari-acuminatis, nervosis, 4 — 6 lineas latis, saepe pedem longis vel longioribus, supremis tamen brevioribus vestitus, bi-quadriflorus; flores secundi spicati, remoti, singuli in axilla bracteae spathaeformis 2 — 4 pollices longae sessiles; tubus longissimus, 5 — 6 pollicaris, gracilis, superne parum ampliatus, basi spatha diphylla involucratus, limbus bicolor, laciniae ovato-lanceolatae acutae, tres posticae paulo majores, anticae decrescendo minores, hae et posticae duae laterales candidae, macula purpurea versus basin ampliata pictae, postica media caeteris latior tota candida.

In collibus vallium districtus Schoata ad rupes humentes d. 24. Julio 1838 lecta.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0027-8

Liliaceae.

Clinostylis (a „κλινω“ inclino vel deflecto, propter stylum declinatum).

Character: Perigonium corollinum, deciduum, hexaphyllum, patens, phylla subaequalia, basi subcohaerentia et sulco nectarifero intus instructa; stamina sex hypogyna libera perigonii foliolis opposita (sed vix adhaerentia), horizontalia, filamenta subulata dimidiae phyllorum longitudinis, antherae dorso affixae versatiles; ovarium trigono-prismaticum vel obconicum, profunde trisulcum, apice trilobum, triloculare, loculis multi-ovulatis; stylus terminalis, horizontaliter declinatus, triquetro-filiformis, trifidus, ramis versus apicem paulo incrassatis stigmatosis. Capsula . . . . .

Genus pulcherrimum inter Lilium et Methonicam intermedium.

Clinostylis speciosa Hochst. (in plantis exsiccatis ex Schimperi itinere abyssinico sine nro. — hucdum unicum solummodo exemplar missum.)

Planta glaberrima caule laevi subramoso, paucifloro; folia ovato-lanceolata, basi subcordata et amplexicaulia, apice acuminata et in cirrhum producta, nervosa, integerrima; flores versus apicem caulis pauci solitarii, magni (Lilii albi magnitudine), longe pedunculati, nutantes; phylla perigonii obovato-lanceolata, apice acuminata, basi angustata subunguiculata, tria exteriora paulo angustiora.

Prope Gafta d. 7. Sept. lecta.

Genera nova africana a me vel ab aliis auctoribus proposita, quae reducenda videntur.

Raphidophyllum Hochst. (in Fl. Ratisb. 1841 p. 666 — 668.

Sententiam clarissimi Dni Prof. Dr. Endlicher sequor, qui hoc a me constitutum genus cum *Sopubia Hamilt.* conjugendum esse censet (Endlicher genera plantarum Suppl. II. p. 61), postquam iconem Sopubiae delphinifoliae *Don* in Roxb. Fl. Corom. vidi.

Jam primum Raphidophyllum meum cum charactere generis Sopubiae in Endl. gen. pl. pag. 691 contuleram,*) sed plures notae ibi postulatae, ex. gr. calycis dentes rotundati, qui in plantis meis

*) Als Beweis, dass ich die Verwandtschaft meiner neuen Gattung mit Sopubia *Hamilt.* wohl eingesehen habe, dient meine Anmerkung im Aprilheft der Flora 1842 pag. 240. unten, welches Heft früher gedruckt ist, als das Supplement zu Endlicher's genera erschien, worin derselbe meine Gattung Sopubia mit vereinigt.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0028-4

africanis acuti et intus lanati, nec non loculus fertilis antherarum in Raphidophyllis meis barbatus et folia integerrima, quae in charactere naturali Sopubiae pinnatifido-incisa dicuntur, repugnare videbantur. Nunc visa Sopubiae icone nimis parum typos differre fateor. Caeterum subgeneris vel sectionis titulus Raphidophyllo meo convenire videtur, species foliis angustis indivisis praeditas et alias forsan notas levioris momenti supra jam indicatas prae se ferentes complectentis.

Hinc Raphidophylla mea nunc sic inscribenda commendo:

Sopubia simplex (Raphidophyllum simplex *Hochst.* in Fl. Ratisb. 1841. p. 667. nec non Gerardia Dregeana *Benth.* cfr. Fl. Ratisb. 1842.)

Sopubia ramosa (Raphidophyllum ramosum *Hochst.* loco supra indicato.)

Monobothrium Hochst. (in schedula typis impressa ad plantas exsiccatas Un. it. ex itin. Schimperi abyssinico nr. 1241.)

Jam in schedula citata notam adjeci, primum in manuscripto *Monobothrium Schimperi* ad Swertiae genus a me relatum et *Swertiam uniglandulosam* appellatam fuisse, sed cum generibus receptis *Pleurogyne* et *Ophelia* aequo jure a Swertia separari posse. Nunc rem ulterius perpendens, ne genera naturalia aut auctoritate sancita nimis divellantur, Monobothrium meum ad Opheliam transfero, foveam nectariferam solitariam pro duabus gravioris momenti aestimans, quam fimbrias in margine foveae. Characterem nempe Monobothrii in fovea solitaria fimbriata ad basin corollae segmenti posui, unde nomen sumpsi (a „μόνος" unus vel solitarius et „βοθριον" fovea). In Swertia foveae duae fimbriatae adsunt, in Ophelia una nuda. In *Gentiana* fimbriae ad faucem corollae in pluribus speciebus positae, aliis faucem nudam exhibentibus, ad secernenda duo genera nondum valuerunt. Hinc Monobothrium ab Ophelia separare minus consentaneum videtur.*)

Ergo nova Opheliae species prodit, definienda:

---

*) Die Gattung Ophelia von G. Don ist zwar auch auf einen sehr geringen und kaum stichhaltigen Unterschied gegründet, der sie von Swertia trennen soll; aber sie ist nun einmal von den meisten Schriftstellern angenommen. Mein Monobothrium hätte das gleiche Recht, von beiden getrennt zu stehen — aber ich halte die grosse Vermehrung der Gattungen für einen Uebelstand, insofern durch künstliche Unterscheidungen auseinander gerissen wird, was vermöge des natürlichen Typus zusammengehört. Nur wo einmal eine Scheidung ziemlich allgemein in Geltung gekommen ist, mag sie so so lange fortdauern, bis ein Monograph die Wiedervereinigung vollzieht.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0029-2

Ophelia fimbriata Hochst. (Monobothrium Schimperi *Hochst.* olim in schedula ad Schimperi plantas abyssinicas nr. 1241, ut supra citavi.)

Radix perennis multicaulis; caules spithamaei vel dodrantales subquadranguli, ut tota planta glaberrimi, folia opposita, 1 — 1½pollicaria, lanceolata, amplexicaulia, integerrima, trinervia; flores verticillato-umbellati terminales, nec non saepius in pedunculis axillaribus simili modo aggregati; calyx quinquepartitus segmentis lanceolatis: corollae rotatae segmenta ovata acuta nervoso-venosa, calycem duplo superantia, versus basin fovea solitaria inferne semicirculo fimbriarum marginali ornata.

Exactissime Opheliae et Swertiae habitus.

Habitat in montibus Simenensibus, speciatim prope Demerki in monte Bachit, ubi a Schimpero nostro florens lecta d. 15. Aug. 1838.

Eodem loco etiam vera Swertiae species occurrit, quam hic breviter describam:

Swertia pumila Hochst. (in plantis exsicc. Un. itin. ex Schimperi it. abyss. nr. 1240.)

Radix perennis, caulis simplex digitalis, subquadrialatus, glaberrimus ut tota plantula; folia radicalia obtusissima spathulato-oblonga parvula, floralia ovata obtusa; flores terminales umbellatim aggregati 3 — 7, accedentibus saepe paucis axillaribus; calycis segmenta obovata obtusissima; corollae segmenta ovata vel ovato-rotundata, alba, stria media subcyanea percursa, versus basin foveis duabus rotundis in ambitu fimbriatis instructa.

Supersunt duae aliae species abyssinicae:

Swertia abyssinica Hochst. (in pll. exsicc. Un. it. ex Schimperi it. abyss. nr. 22.)

Radix annua, caulis erectus tetragonus subramosus, spithamaeus vel dodrantalis, gracilis et glaber sicut tota planta; folia ovato-cordata amplexicaulia, tenera, subquinquenervia, obtusa; pedunculi in caulis ramorum apicibus elongati subterni, et, si ex axillis prodeunt, bini; calycis segmenta obovato-lanceolata vel lanceolata; corolla alba, calyce duplo major, segmentis luculenter bifoveolatis, foveolis in ambitu fimbriatis; capsulae valvae apice obtusissimae.

Inter fruticeta mediae partis septentrionalis montis Scholoda d. 23. Oct. 1837 lecta.

Swertia tetrandra Hochst. (in pll. exsicc. Schimperi abyssinicis sine nro., duo solummodo exemplaria adfuerunt.)

Planta annua glabra, caule tetragono erecto bipollicari, superne

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0030-3

ramoso; folia inferiora subspathulata, ramea lanceolata, floralia sublinearia, flores subaequantia; flores in apice caulis et ramorum 3 — 5 umbellatim aggregati; pedicelli foliis floralibus breviores; calyx profunde quadripartitus (subtetraphyllus) segmentis lineari-lanceolatis acutis; corolla alba, rotata, quadripartita, calyce paulo minor, segmenta lanceolata versus basin foveolis duabus fimbriato-marginatis instructa; stamina quatuor; capsulae valvae apice recurvae obtusae.

Locus specialis ignotus.

Streblanthera Steud. (in schedula ad plant. exsicc. Un. it. ex Schimperi itin. abyssinico nr. 710.)

Ex iisdem principiis, propter quae Monobothrium meum ad Opheliam reduxi, et multo magis etiam planta abyssinica, quam Steudelius noster sub nomine *Streblanthera trichodesmoïdis* tanquam novi generis typum in lucem produxit, ad Trichodesmatis genus pertinet. Ipsissimum Trichodesma R.Br. levibus momentis a Boragine differt et vix nisi artificiale genus, quamvis optime distinctum. Sed Streblanthera *Steud.*, quod amicus noster distinguere conatus est ex fructu, qui sit Omphalodis, minutie nimis subtili a Trichodesmate differt. Jam in Trichod. africano R.Br. nuculae dorsum (latus anticum) margine elevato muricate-dentato cinctum est, qui in planta abyssinica solummodo magis tumescit et increscendo incurvatur, quo fit, ut nucula calathiformis evadat. Sic describo plantam abyssinicam:

Trichodesma calathiforme Hochst. (Streblanthera trichodesmoides *Steud.* in pll. Schimperi abyssin. ab. Un. it editis sub nr. 710.)

Herba annua vel biennis caule $1^1/_2$ — 2pedali subtetragono, superne ramoso, hirto; folia ovata vel ovato-lanceolata, acuta, integerrima, utrinque calloso-hirta (pilis e punctis callosis oriundis), opposita, inferiora breviter petiolata, superiora sessilia et subamplexicaulia; pedunculi bifido-racemosi, et pedicelli bracteolis lineari-subulatis oppositi, incano-pubescentes; calycis profunde quinquepartiti segmenta ovato-cuspidata, pube appressa cano-tomentosa; corollae subrotatae limbi 5fidi lobis acuminatissimis patentibus; antherae apice aristato-elongatae capillares contortae, versus basin villis connexae; nuces in calyce demum aucto quatuor, styli baseos quadrangularis foveolis semiimmersae calathiformes; nuculae margines involuti et dorsum muricatum.

Habitat in Abyssinia prope Selassaquilla, ubi anno 1838, et prope Dscheladscheranne, ubi d. 3. Nov. 1839 lectum est.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0031-9

Potiori jure a Trichodesmatis genere separaveris Trichodesma Kotschyanum *Fenzl. mscpt.* (in pll. exsicc. Un. itin. ex Schimperi itin. abyss. nr. 625. et in pll. Kotschyi aethiopicis indeterminatis sub nr. 542.), quippe quod gaudet nucibus dorso convexis immarginatis, laevissimis lucidis, ex livido et fusco variegatis. Haec species ita se habet ad Trichodesma africanum R.Br. ut Myosotis ex sensu auctorum recentiorum ad Eritrichium *Schrad.*, et inde mihi vel genus vel certe subgenus, cui nomen *Leiocarya* impono; species sic definienda:

Leiocarya Kotschyana Hochst. (Trichodesma Kotschyanum *Fenzl.* mscpt.)

Caulis 2 — 3pedalis erectus, subtetragonus, superne ramosus, pilis rigidis hispidus; folia caulina opposita, brevissime petiolata, lanceolata, ramea alterna, basi cordata amplexicaulia, omnia superne e punctis callosis, inferne ad nervum et venas hirta; racemi foliati, et pedunculi foliolis floralibus (bracteis) longiores nec non calyces dense hispidi; calycis profundissime quinquepartiti foliola ovato-lanceolata vel lanceolata, ad margines et nervum dorsalem hispidissima, corolla infundibuliformi-subrotata, limbi quinquefidi lobis acuminatissimis; antherae quinque subsessiles inferne villis connexae apice in aristas capillares inter se contortas elongati, stylus filiformis stigmate subcapitato et subemarginato; nuces supra descriptae foveolis ad basin styli quadrialati semiimmersae et infimo foveolae latere medio adnatae.

Habitat ad latera calida montium prope Dscheladscheranne in Abyssinia, ubi d. 11. Nov. 1839 lecta fuit, nec non in provincia abyssinica Modat, ubi d. 7. Apr. 1839 florens et fructifera inventa est, et in Nubia prope Camamil et Gebbel Kassan.

Qui genus Eritrichium *Schrad.* recipit, etiam Leiocaryam agnoscat necesse est.

Rudolpho-Roemeria Steud. (in schedula ad pll. exsicc. Un. it. ex Schimperi itin. abyssinico nr. 752.)

Hocce a Steudelio nostro propositum genus omnino cum *Kniphofia (Mönch)* congruere mihi videtur, et ne levissimi quidem momenti notam invenio, qua differat. Tres species Schimperianae describendae sunt:

1. *Kniphofia isoëtifolia Hochst.* (Rudolpho-Roemeria isoëtifolia *Steud.* in pll. exsicc. abyssinicis Un. it. nr. 752.)

Radix fibroso-fasciculata, fibris tuberoso-incrassatis; folia 6 — 8 radicalia, lineari-acuminata, spithamam longa, 2 — 3 lineas lata, margine subtilissime calloso- vel glanduloso-denticulata; scapus pedalis

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0032-5

glaberrimus infra racemum 1 — 1½pollicarem squama una vel altera (bracteis sterilibus) instructus; flores racemoso-spicati, nutantes, unibracteati, bracteae pedicellis lineam longis triplo vel quadruplo longiores lanceolato-acuminatae, hyalino-membranaceae; perigonium tubuloso-subclavatum decurvulum pollicem longum vel paulo longius, sexstriatum, flavicundum vel purpurascens (sic ex sicco videtur), apice breviter et inaequaliter sexdentatum, dentibus intensius corollatis, stamina sex subexserta hypogyna, stylus paulo longior stigmate simplici truncato.

In prato montano prope Enschedcap in provincia Simenensi d. 31. Juli 1838.

2. *Kniphofia foliosa Hochst.* (in pll. abyss. Schimperi sine nr. — duo solummodo exemplaria hucdum missa).

Scapus crassus bipedalis vel altior, teres et laevis, superne subsquamatus, basi bulboso-incrassatus, innumeris foliorum reliquiis squamosis vestitus, deinde magna foliorum copia circumvallatus; folia 1½ — 2 pedes longa, infra medium ½ — 1 pollicem lata, nervosa, superne sensim attenuata, indeque acuminatissima, ad marginem minutissime aculeolata; flores in spica densa 6 pollices longa vel longiori penduli, singuli unibracteati; perigonium 7 — 8 lineas longum, tubuloso-clavatum, filamentis et stylo exsertis.

In monte Kubbi haud procul Adoam d. 20. Dec. 1837 lecta.

3. *Kniphofia comosa Hochst.* (in pll. Schimperi abyssinicis exsicc. sine nro. — semel vel bis tantum lecta.)

Radix fibroso-fasciculata, fibris carnosis longissimis; scapus subpedalis, superne parce squamatus, basi bulboso-incrassatus, foliorum reliquiis fibrosis vestitus et foliis radicalibus numerosis lineari-acuminatis scapum subaequantibus, nervosis, margine nudis vel minutissime glanduloso-denticulatis, versus medium 2 — 4 lineam latis, inferne in vaginas membranaceas ampliatis praeditus, spica 4 — 5pollicaris, superne bracteis hyalino-membranaceis acuminato-lanceolatis deflexis et pedicellis brevissimis sterilibus inferne floribus flavis pendulis ornata; perigonium subclavato- vel infundibuliformi-tubulosum, 5 — 6 lineas longum, limbo sexdentato, staminibus et stylo longe exsertis.

Schnizleinia Steud. (in pll. exsicc. Un. it. abyssinicis nr. 1365.)

Quibus notis ab Hypoxide hoc genus novum discernendum sit, non video. Vastum quidem genus Hypoxis et in posterum forsan dividendum, sed ni ex capsula et seminibus fieri potest, reliquae partes in speciebus cognitis vix notas generibus divellendis praebent. Abyssinicae species sequentes a Schimpero nostro missae nondum ita maturatae sunt, ut capsulae et seminum natura ad hunc finem satis investigari possint.

1. *Hypoxis Schnizleinia Hochst.* (Schnizleinia amica *Steud.* in plantis exsicc. abyssinicis Un. itin. nr. 1365.)

Radix fibroso-fasciculata, scapus digitalis uniflorus, foliis anguste linearibus rigidis nervoso-striatis superne ad margines et nervum dorsale medium aculeolatis in acumen filiforme productis superatus, basi

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0033-0

foliorum vaginis et vetustorum reliquiis copiosissimis fibrosis dense involucratus, superne setosus; perigonii tubus ovario adnatus ovatus, setis (pilis crassiusculis rigidis) subfuscis dense vestitus, limbus sexpartitus laciniis pollicaribus sublineari-lanceolatis acuminatis, albis ex Schimperi annotatione (sed exsiccatis atrosanguineis), glabris; stamina sex sessilia laciniarum basibus adnata, antheris linearibus, stylus triangularis antherarum longitudine, stigmata tria angulis styli longitudinaliter adnata.

Ad radices montium prope Sabra rupes inhabitantem d. 19. Juli 1838 legit Schimperus noster.

2. *Hypoxis abyssinica Hochst.* (in pll. exsicc. abyssinicis Un. it. nr. 172.)

Radix bulboso-tuberosa fibris carnosis in circuitu praedita, apice coma erecta fibrosa ex vaginis foliorum vetustorum oriunda caulis basin cingente coronata; scapus spithamaeus 2 — 3florus, hirsuto-pubescens, foliis brevioribus longioribusque nervosis, complicatis, linearibus, versus apicem sensim attenuatis, hirsutiusculis, versus basin in vaginas dilatatis basi vestitus; pedicelli e spatha diphylla breviori suberecti et perigonii tubus obovatus nec non limbus in lacinias sex ovali-oblongas partitus extus hirsuti; laciniae tres apice barbatae, tres his alternae nudae margine membranaceae; filamenta brevia laciniis basi adnata antheris sagittatis, stylus subaequalis vel paulo brevior, stigmatibus adnatis.

In vertice montis Scholoda haud procul ab Adoa d. 7. Jun. 1837 lecta.

3. *Hypoxis simenensis Hochst.* (H. abyssinica var. minor. *Steud.* in pll. abyss. exsicc. Un. it. nr. 1368.)

Simillima quidem priori, sed omnibus partibus, etiam floribus triplo minor, scapo 1 — 2floro, floribus constanter brevioribus, laciniis perigonii interioribus omnino glabris nec margine membranaceis.

Ad H. soboliferam Jacq. prope accedit.

In provinciae Simenensis prato prope Enschedcap d. 9. Juli lecta.

Ozoroa Del. (in Ann. d. sc. nat. Août 1843. p. 91. Tom. XX. tab. I. fig. 3.)

Hoc genus exacte idem ac *Anaphrenium E. M. (Heeria Meisn.)* et separari nequit. Species vero a Delilio descripta et nomine *O. insignis* loco citato in lucem producta est

Anaphrenium abyssinicum Hochst. (in pll. abyssinicis exsicc. Un. it. nr. 706 et 1342.)

Descriptioni Delilianae addendum, folia plerumque non exacte verticillata esse, sed folium tertium saepissime a duobus aliis paulo remotum inveniri. Paniculae rami, pedicelli et calyces tomentosi sunt, drupae maturae aterrimae.

Schimperus noster arborem mediocris staturae (non excelsam, ut Delilius habet) in regione Schoata Novembri et Decembri fructiferam anno 1839, et prope Ferrferam Junio 1840 florentem legit.

Universitätsbibliothek Regensburg
urn:nbn:de:bvb:355-ubr06160-0034-6

ZOBODAT - www.zobodat.at

Zoologisch-Botanische Datenbank/Zoological-Botanical Database

Digitale Literatur/Digital Literature

Zeitschrift/Journal: Flora oder Allgemeine Botanische Zeitung

Jahr/Year: 1844

Band/Volume: 27

Autor(en)/Author(s): Hochstetter Christian Ferdinand

Artikel/Article: Nova genera plantarum Africae 17-32